

*A nagy sikerű
Into the Deep
– Mély víz
szerzőjétől*

Out of the
SHALLOWS

túl a zátonyon

*fine
selection*

SAMANTHA YOUNG
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

SAMANTHA YOUNG

Out of the
SHALLOWS

t ú l a z á t o n y o n

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1. FEJEZET

Lanton, 2013 augusztusa

TÖMÉNY VIRÁGILLAT TÖLTÖTTE BE A HELYISÉGET. Az utóbbi időben mindenhová elkísért. Hiába mostam meg a kezemet napjában tucatszor, egész nap úgy búzlótt, mintha pacsuliban áztatnám.

– Jól néz ki.

Felpillantva láttam, hogy Claudia a vörös rózsából és fehér liliomból álló kompozícióra mutat.

Ismét a csokornak szenteltem a figyelmemet.

– Azt hiszem, kezdek belejönni. Végre.

– Kinek lesz?

– Hubnak. Vagyis a feleségének. A tizenötödik házassági évfordulójukra.

Claudia bólintott.

– A zord külső érző szívet takar.

Elmosolyodtam. Hub a helyi étterem tulajdonosa a szülővárosomban, az indianai Lantonban. Nagydarab fickó, a szakálla bozontos, a modora nyers, nem csoda, hogy a nem idevalósiak kissé tartanak tőle. De Claudnak igaza volt. Hubnak aranyból van a szíve.

– Már több mint egy hónapja leadta a rendelést. Nem az a típus, aki megfélemez a jeles napokról.

A barátnőm mosolyogva intett a háta mögé, ahol anya virágüzletének utcafronti része húzódott.

– Átrendeztem a kirakatot, ahogy kérted.

A Delia's az egyetlen virágüzlet a városban, és Lanton méretéhez képest elég nagy forgalmat bonyolít. A hátsó helyiség, ahol a csokrokat kötöttem, enyhén penészesedni kezdett, de miután a szüleim mélyen a zsebükbe nyúltak és rendbe rakatták a boltot, az újra a régi fényében tündökölt.

Kár, hogy anyáról, a bolt névadójáról nem mondhattam el ugyan ezt.

– Kösz. Említettem már, mennyire örülök, hogy itt vagy?

Claudia, miután végzett a vizsgáival az Edinburghi Egyetemen, gyorsan összeköltött, és már rohant is vissza az Államokba, hogy hozzánk költözzön. Egész nyáron nálunk lakott, és segített átvészelni életünk egyik legnehezebb időszakát.

– Többször is. Ha még egyszer meghallom, leütlek.

– Jó – feleltem vigyorogva.

Claudia homlokráncolva nézett körül.

– Ööö... amúgy hol van Delia?

Anya a temetőben volt. Egyre gyakoribb vendég lett ott. Görnyedt háttal hajoltam a csokor fölé.

– Szerinted? – dűnnyögtem.

– Ja. Jó. – Claudia nagyot sóhajtott. – Képzeld, Lowe hívott ma reggel.

Nem válaszoltam.

– Azt mondja, téged is keresett.

Eltűzött közönnyel megvontam a vállam.

– Tudom. De... mivel nem beszélek Jake-vel, Lowe-val sem szeretnék.

– Lowe a haverod.

– Nem, Lowe Jake haverja. Már így is éppen eléggé megbántottam Jake-et.

A zöldek után nyúltam. Claudia azonban lefogta a kezem.

– Ez a csokor kész.

– Valami azt súgja, hogy lelkizni akarsz – mondtam, miközben ránéztem.

– Charley, egy hét múlva kezdődik a sulis. Biztos, hogy felkészültél?

– Nem. De majd igyekszem.

– Visszamegyünk a régi lakásba, és mert végzősök leszünk, nem kell aggódnunk, mivel foglaljuk el magunkat. Alex is ott lesz. Nyugi.

Elfordultam, és aggodalmasan beharaptam az alsó ajkamat. Rövid hallgatás után halkán megkérdeztem:

– Szerinted a többiek nem fognak kiutálni? Anya mindennap a temetőben rostokol, apa pedig... még mindig haragszik rám.

Claudia megértően nézett rám, de láttam rajta, hogy hajthatatlan.

– Lehet, hogy Delia állandóan a temetőbe járkal, de ez még nem jelenti azt, hogy nincs jól. Sokat javult, Charley. Már egyedül is elboldogul. Jim pedig... nagyon szeret téged. Ha összeszeded magad, ő is észhez tér.

– Ne kezd! – szóltam rá, mert *ehhez* már végképp nem volt kedvem.

Claudia megadóan feltartotta a kezét.

– Nem kezdem. De mikor állsz végre szóba Jake-vel?

Gyilkos pillantást vetettem rá.

– Mi ez? Elkezdődött az „Idegeljük ki Charley-t!” kampány?

– Nem, ez egy másik kampány. Az a címe, hogy „Kapt már össze magad, és nézz szembe a döntéseid következményével”. Főleg, ami Jacob Caplint illeti.

Ismerős fájdalom hasított a szívembe, de nem hagytam magam. Félretoltam Claudot, fogtam a seprűt, és nekiestem a hátsó helyiségnek.

– Ha tudni akarod, soha többé nem állok szóba Jake-vel. Vége. Maradjunk ennyiben.

Claudia felszisszent.

– Arra sem méltatod, hogy felvilágosítsd, mit rontott el? – kérdezte elborzadva.

Elfogott a büntudat. De nagy bátran legyűrtem.

– Így is épp elég fájdalmat okoztunk egymásnak. Ezt már nem lehet visszacsinálni.

– Azért megpróbálhatnád.

– Mint te meg Beck?

A barátnőm összevonta elegáns ívű szemöldökét.

– Az más.

– Claudia...

– Jó, hagyjuk. Egyelőre.

•

Szerintem az emberek félreismertek. Sőt még én is félreismertem saját magamat. Nem tudom, ezt annak köszönhetem-e, hogy félrelöktem a nővéretem a száguldó autó elől, és ezzel kiérdemeltem a *Supergirl* becenevet. Vagy a fölényes stílusomnak.

Bármi legyen is az ok, az emberek azt hiszik rólam, hogy rettenthetetlen, bátor, független lány vagyok, aki magasról tojik mások véleményére.

Az idegenek véleményére tényleg tojok.

De a szüleiméire nem. És félek, hogy elveszítem őket.

Szóval nem vagyok rettenthetetlen. Nem vagyok bátor. És közel sem vagyok olyan független, mint korábban hittem.

Gyerekként a szüleid jelentik a boldogságot. Egy ölelés, egy puszi a homlokodra, a közös játék, a nevetésük, a kedves szavaik, a ragaszkodásuk, a szeretetük... ennyi elég is, hogy megfelelkezz a lenyújt térdedről, az osztálytársaid csúfolódásáról, vagy a kedvenc állatkád haláláról. Amíg a szüleid szerettek, büszkéek voltak rám és tiszteltek, minden rendben volt.

Ez az érzés sohasem múlik el. Elképesztő, hogy a szüleid mellett milyen könnyen visszavedlesz kisgyerekké.

Akkoriban már hónapok óta így éreztem magam a családom körében... mint egy kisgyerek, aki bármit megtenne, hogy kivívja a szülei szeretetét és tiszteletét. Az volt a benyomásom, hogy csalódtak bennem. Különösen apa.

Aznap délután, miután anya hazajött a temetőből és beugrott az üzletbe segíteni, hazamentünk, hogy megfőzzük a vacsorát. Apa az autószerelő-műhelyében volt. De nemsokára ő is hazaért, és körbeültük az étkezőasztalt.

Ismerős csend telepedett körénk.

A tányéron megcsúszó evőeszközök csikorgása, a pohárcsörgés, a szalvéta zizegése, a kenyér ropogása csak még feltűnőbbé tette a hallgatásunkat. Egy ideje már nem sok mondanivalónk volt egymásnak.

Ezért is lepődtem meg, amikor apa megkérdezte:

– Hogy döntöttél, jelentkezel a mesterképzésre?

Claudiára néztem, aki hatalmas szemeket meresztett a kérdés halatán. De akkor döbbsent csak meg igazán, amikor azt válaszoltam:

– Igen, már idén ősszel, apa.

Claudia szeme tágra nyílt.

– Komolyan?

Ő júniusban tette le a felvételi vizsgát, de szentül meg volt győződve, hogy én már lemondtam a jogról.

Éreztem, hogy a szüleim tekintete szinte lyukat éget az arcomba.

– Igen – válaszoltam bólintva. – Ha februárig megkapom a bizonyítványt, jövő ősszel elkezdhetem az egyetemet.

– Ezt örömmel hallom. Claudia majd segít a felkészülésben – mondta apa.

Találkoztam a pillantásunk, és láttam, hogy apa, hónapok óta először, majdhogynem gyengéden néz rám. Szívből örült. Szerinte jól döntöttem.

Én akkor még nem tudtam, jól teszem-e, hogy a rendőrtiszti helyett a jogra adom be a jelentkezésemet. Talán ezért nem avattam be Claudiát. Nem akartam, hogy bárki is lebeszéljen. Mert elsősorban a családom érdekeit néztem.

– Én is – jegyezte meg anya.

Rápillantottam. Könnyek csillogtak a szemében, amikor rám mosolygott.

Igen, a család az első.

A szüleim végre megnyugodtak, és ezt fontosabbnak éreztem annál, hogy zсарu legyek.

– Biztos, hogy ezt akarod, Charley? – szegezte nekem a kérdést nagy merészen Claudia.

– Persze – feleltem kényszeredett mosollyal.

A vacsora ezek után valamivel oldottabb hangulatban telt, mint általában. A szüleim aktívan bekapcsolódtak a beszélgetésbe, és amikor felálltam, hogy összeszedjem a tányérokat, anya kivételesen nem hessegetett el.

Utánamentem a konyhába, és a kuka mellé tornyoztam a tányérokat. Nekiláttam, hogy lekapargassam róluk a maradékot.

– Büszke vagyok rád, Charlotte – szólalt meg anya.

Rásandítottam.

– Tényleg?

Rám mosolygott, és bepárásodott a szeme. Ez egyre gyakrabban fordult elő. Anya nem az a bőgős fajta, de azok után, hogy... hogy... szóval, már a legkisebb apróságon is elsírta magát.

– Bevallom, mostanában egyfolytában ezen kattogott az agyam. Hogy mi lesz, ha jelentkezel a rendőrtisztre. És rendőr leszel. Tudom én, hogy nem vagy ijedős. Amikor ellökted Andie-t Finnegan terepjárója elől, nagyjából fél másodpercig aggódtam miattad. Be-gipszelt lábbal feküdtél a kórteremben, tele voltál kék-zöld foltokkal, de akkor is csak vigyorogtál. Vagány csaj vagy. Andie-t sokkal jobban megrázta volna a dolog. A baleset után teljesen becsavarodott. Hetekig nem szállt le rólad. Az agyadra ment.

Hirtelen gombóc nőtt a torkomba. Elfordultam, hogy gyorsan lenyeljem a feltoluló könnyeket.

– Emlékszem – suttoztam.

– Nem akarom, hogy rendőr legyél. De sokáig lelkiismeret-furdalásom volt, amiért akadályokat gördíték eléd. Nem akarom, hogy egész hátralévő életemben attól rettegjek, mikor csörren meg a telefon az éjszaka közepén, hogy a lányom meghalt szolgálat közben. De azt sem akarom, hogy a gyerekem meggyűlöljön, mondván, hogy visszahúszom őt. Hogy nem támogatom. De most, hogy Andie...

Anya ellökte magát a pulttól, és közelebb lépett hozzám. Felém nyújtotta a kezét.

– Tudom, önző vagyok, amikor arra kérek, felejtsd el a rendőrtisztit. Tisztában vagyok veled. Nem tudom, tényleg jelentkezel-e a

jogra, vagy csak azért mondd, hogy a kedvünkre tegyél. Ha erősebb lennék, azt mondanám, hogy vágj bele. Valósítsd meg az álmaidat. De nem vagyok erős. Örülök, hogy nem leszel rendőr. Sajnálom, de ez az igazság. Kérlek, ne haragudj rám!

– Tudom. Ezért is gondoltam meg magam.

– Tényleg ügyvéd akarsz lenni? Mert nem muszáj.

– Ha már egyszer nem adhatom meg apának azt, amire a leginkább vágyik – feleltem szomorkás mosollyal. – Életemben először csalódást okoztam neki...

– Charley...

– Nem, anya, te is tudod, hogy ez az igazság. Bárcsak én is erősebb lennék! De nem vagyok, úgyhogy pillanatnyilag ez a legtöbb, amit adhatok. Apa világéletében azt akarta, hogy ügyvéd legyek. Beadom a jelentkezést.

Anya megszorította a kezemet.

– Idővel minden rendbe jön.

Őszintén reméltem, hogy így lesz, mert már nagyon hiányzott az apám, de legfőképp Andie.

Könnyek csorogtak végig az arcomon. Elfordultam, és inkább a mosogatónivalóra összpontosítottam. Anya tapintatosan magamra hagyott.

Alighogy elhalkultak a léptei, megrezsent a telefonom. Összerándult a gyomrom, amikor megláttam a kijelzőn felbukkanó nevet.

Újabb nem fogadott hívás Jake-től.

Amióta eljöttem Edinburghból, napi egy volt az átlag.

Az sms is óraműpontossággal érkezett.

Tudod a szabályt...

Annak ellenére, hogy egyszer sem vettem fel a telefont, Jake kitartóan próbálkozott, talán abban reménykedett, hogy előbb-utóbb

meggondolom magam. Hat hete, amikor végre leesett neki, hogy hiába keres, küldött egy sms-t, amiben arra kért, legalább nyugtassam meg, hogy jól vagyok. Ezt az egyet megtettem neki. Azóta is mindennap ezzel nyaggatott.

Letöröltem a könnyek maradványát, és visszaírtam neki:

Jól vagyok.

Én egyszer sem kérdeztem meg tőle, hogy van. A büntudat akkora súllyal nehezedett a vállamra, hogy a könnyebbik utat választottam. Vérig sértettem Jake-et. Nem is volt kérdés. De nem akartam szembenézni a ténnyel.

Zsebre dugtam a telefont, és arra gondoltam, milyen fura, hogy alig néhány hónapja még Jake képesített azért, hogy mindent jóvá tegyen, miután tizenhét éves korában szakított velem. Négy év telt el azóta, és most én bántottam meg őt. Pedig megfogadtam, hogy soha nem leszek olyan szívtelen, mint annak idején Jake.

Ennyit számít két-három hónap.

2. FEJEZET

Edinburgh, 2013 februárja

— ... *a* SZÍVEM PARLAGON. *Nem hatsz meg, barátom. Te már a zátonyon túl jársz...*

Húsz perce dolgoztam a beadandómon, a laptopom kinyitva állt az asztalon, mellette egy üveg sör. A barátaim eközben a Lopott Holmi nevű indie rockzenekart hallgatták.

A Milk nevű bárban ültünk Cowgate-ben. Ez a városrész adott otthont nekem és az amerikai honfitársaimnak az Edinburghi Egyetemen töltött egy évben.

Szerencsére még az élő rockkoncert és a zajos tömeg sem gátolt meg abban, hogy megírjam a leckét, ami, mint korábban megtudtam, másnapra volt esedékes. A lakásban is maradhattam volna, de mivel tudtam, hogy lesz még egy kellemetlen elintéznivalóm, épp csak annyi időt töltöttem ott, amennyi feltétlenül szükséges volt.

Addig minden rendben is ment, amíg Lowe haverom, a banda énekes, rá nem zendített a kedvenc dalomra, az „Árva fiú”-ra. Néhány hónapja, az együttes első skóciai fellépésén hallottam először, és rögtön szíven ütött. Valahányszor meghallottam, megszűnt körülöttem a világ.

Elszakadtam a laptop képernyőjétől, és a zsebkendőnyi színpad felé fordultam. Lowe, a dögös, vagány zenész, akit a tetkói, az ajakgyűrűje és a borzas sötét haja tettek igazán különlegessé, elkapta a mozdulatot, és mosolyogva nézett rám a keret nélküli szemüvege fölött.

Viszonoztam a mosolyt, aztán fogtam a sörömet, és átadtam magam a zenének.

Lowe azt állította, hogy ez a legőszintébb nóta, amit életében írt. A pasim, Jake, válaszul azt találta mondani, hogy én is írhatnék neki egy dalt. Rossz poén volt, mert *tényleg* nem voltam teljesen őszinte hozzá. Több mindent is eltitkoltam előle. Aznap estére terveztem a nagy bejelentést, amitől komoly előrelépést vártam, feltéve, hogy a kapcsolatunk túléli a megrázkódtatást.

Izgultam, de azért nem rágtam tövig a körömöt. Amíg Lowe be nem dobta ezt az istenverte dalt.

Jake, mintha olvasna a gondolataimban, a vállamra fektette az állát. Átkarolta a derekamat, és magához vont.

– Merre jársz? – kérdezte.

Az ajka jólesően birizgálta a fületem.

Megborzongtam, és úgy helyezkedtem, hogy Jake szája az arcomhoz érjen.

– Semerre.

– Miért vagy ennyire elájulva ettől a számtól?

Összerezentem, és csodálkozva fürkésztem Jake szépen metszett arcvonásait.

Jake halványan elmosolyodott, sötét szeme melegen, sokatmondóan tapadt rám.

– Figyellek ám!

– Sasszemed van.

Megvillantotta hófehér fogait.

– Csak ha rólad van szó. Ha egy téma komolyan felkelti az érdeklődésemet, a rabjává válok.

– Azt állítod, hogy mindent tudsz rólam?

Jake lesütött szemmel engedett a szorításon.

– Remélem, egyszer majd ez a nap is eljön. Ha te is úgy akarsz.

Erre nem igazán tudtam mit mondani, ezért inkább a színpad felé fordultam. Az elmúlt néhány napban, amióta testileg is közel kerültünk egymáshoz, a felszín alatt megbúvó feszélyezettség csak még tovább erősödött. Nem arról volt szó, hogy nem kívántuk egymást. Sőt éppen ellenkezőleg. Csupán annyi történt, hogy megrekedtem egy bizonyos érzelmi szinten, Jake pedig próbált türelmes lenni, ami sosem volt az erőssége.

Ez szülte a bizonytalanságot.

Jake-hez simultam, és megsimogattam az ujjait.

– Beck, le a pólóval! – harsogta túl a zenét a szomszéd asztalnál ülő csinos barna hajú lány.

Álnok mosollyal néztem, amint Claudia gyilkos pillantást vet rá.

Beck Jake legjobb barátja volt. És Claudia legjobb barátja is egyben. Szólógitárosként Beck is a reflektorfényben állt Lowe-val. Elképesztően vonzó, magas, szőke hajú, és a szürke szeménél csak a mosolya volt halálosabb. Kiköpött rockzenész, a tetovált karjától a laza stílusán át a csajozási technikáig. Sütött belőle a szexuális vonzerő meg a karizma, de tudtam, hogy a rosszfiú álarca alatt óriási mélységek lapulnak. Mert már a kezdet kezdetén észrevettem, hogy Beck Claudia jelenlétében teljesen más arcát mutatja. Ragaszkodott a barátnőmhöz, de ezt még magának sem merete bevallani, talán ezért kezdett vad flörtölésbe a barna bombázóval.

Claudia a fejlemények láttán egy hajtásra leküldte a piáját, és hátat fordított a zenekarnak. Rowena, a skót barátnőnk, aki a gyánunk

szerint akkoriban éppen Denverrel, a basszusgitárossal kavart, hátra-simította hupilila haját, és aggodalmasan nézett rám.

Claudia maga sem tudta, hogyan álljon Beckhez.

Az egyértelműen látszott, hogy vonzódik a sráchoz, de – ahogy Beck kivételével mindenkinek – nekem is az volt a gyanúm, hogy fülíg szerelmes. Ennek ellenére az egyik percben úgy tett, mintha szemet hunyna Beck hímrinygósága fölött, a másokban viszont úgy görbült le a szája, mintha legszívesebben félrevonulva zokogna egy eldugott sarokban.

Oldalba böktém, mire bánatosan rám emelte káprázatos, zöld szemét. Említettem már, hogy ő a legszebb lány, akit életemben láttam, ráadásul menő, vicces és kedves is egyben? Említettem már, hogy Beck egy kretén?

– Menjünk?

A barátnőm fényezetően pillantott a színpad felé (ami, hogy őszinte legyek, sokkal jobban állt neki, mint a szomorú kiskutya-nézés), majd így szólt:

– Igen, ha nem gond.

Jake újból hozzám hajolt.

– Már mentek is?

– Aha, lelépünk, mielőtt kinyírnám a haverodat.

Jake Beckre nézett, és megcsóválta a fejét.

– Kicsit magába szállhatna már.

– Ja. De amíg ez megtörténik, hazakísérem Claudot.

– Veletek menjek?

Reszketeg sóhajt hallattam. Nem volt más választásom, be kellett vallanom, mire készülök.

– Még van egy kis dolgom. El akarom mondani a szüleimnek, hogy megint összejöttünk...

Jake felvonta a szemöldökét.

– Mit nem hallok!

A két tenyerem közé fogtam az arcát, a kicsi borosták finoman bizogáltak a bőrömet. Játékosan az orrához dörzsöltem az orromat, és önelégült mosollyal feleltem:

– Jól gondold meg, mit mondasz! Kicsit ideges vagyok. Lehet, hogy visszalépek.

Jake válaszul puhán az ajkamra tapasztotta a száját. Lecsukódott a szemem, és szétnyílt ajkakkal adtam át magam a lágy, édes csóknak. Bizsergett a szám, amikor Jake elhúzódott tőlem.

– A rendőrtisztit is megmondom.

Újabb csók volt a jutalmam, de amikor véget ért, Jake nem húzódott el tőlem, hanem magához ölelt. Széles mellkasára omlottam, kezem a kemény hátizmain nyugodott. Finom illat áradt belőle, és az erős karjaiban biztonságban éreztem magam.

Hirtelen minden aggodalmam elpárolgott. Ellenállhatatlan kényszer éreztem, hogy elsuttozom a bűvös szót.

– Mehetünk? – térített észre Claudia érces hangja.

Kénytelen-kelletlen kibontakoztam Jake öleléséből.

– Szoríts nekem!

– Ügyes leszel. – Jake a hüvelykujjával megcirógatta az arcomat.

– Köszönöm, hogy megteszed. Tudod, hogy ez sokat jelent nekem.

Elszorult a torkom, de pimasz mosollyal próbáltam leplezni az érzéseimet.

– Kettőnkért teszem.

Felálltam, és a hátizsákomba gyömösöltem a laptopomat.

Jake a combom köré fonta a kezét, és ahogy lenéztem rá, láttam, hogy bizonytalanság sugárzik a tekintetéből.

– Utána felhívsz?

– Ha nem lesz túl késő. – Lehajoltam, és futó csókot nyomtam a szájára. – Holnap találkozunk.

Elbúcsúztam Rowenától, Claudia pedig átverekedte magát a tömegben, és a kocsmarész felé indult. Amikor hátrafordultam, hogy búcsút intsek a srácoknak, Lowe kurta biccentéssel válaszolt, Beck viszont észre sem vett. Homlokráncolva bámult a távozó Claudia után.

Claudia arra se méltatta, hogy elköszönjön tőle, és én nem hibáztattam.

A kocsmá előtt Claudia fázósan összehúzta magát, hosszú, sötét haja vadul lobogott a szélben. Elmélázva bámult a távolba, ami nem kecsegtetett túl sok jóval. De nem ám. Gyorsan legyűrtem a lámpalázzamat, előresiettem, és Claudiába karoltam.

A barátnőm szórakozott mosollyal nézett rám. Elindultunk hazafelé.

– Szóval – kezdtem bele a mondókámba –, a múlt hétvégén még jóban voltatok Beckkel. Úgy tűnt, mindent tisztáztatok, és már alig várod, hogy elidd őt Barcelonába az apádhoz.

Claudia szülei Coronadóban éltek a gazdag, puhány semmirekellők életét. Rá sem bagóztak a lányukra. Karácsonykor kiderült, Claudia apja miért olyan közömbös a lánya iránt. Mert nem ő a vér szerinti apa. Claudia biológiai apja egy Dustin Tweedie nevű brit festőművész. Claud mamája, talán hogy kárpótolja a lányát, felkutatta a pasast. Megtudta, hogy Tweedie Barcelonában él, és felajánlotta Claudiának, hogy tavasszal repüljön el a fickóhoz – Jake-vel, Beckkel és velem együtt, hogy erkölcsi támaszt nyújtsunk neki.

– Így is volt. – Claudia megszorította a karomat. – De az már a múlt.

– Mi történt?

– Két nappal ezelőtt írtam egy e-mailt Dustinnak. – Claudia került a pillantásomat. Az agyvérzés kerülgetett, amikor észrevettem, milyen kétségbeesetten nyeldesi a könnyeit. – Azóta sem kaptam választ.

Fogalmam sincs, milyen érzés lehet nem egy, nem is kettő, hanem egyenesen három elhanyagoló szülővel megosztani az életedet, úgy-hogy nem nagyon tudtam mit mondani.

– Még csak két nap telt el.

Két szomszédunk is ránk köszönt, mi pedig visszaintegettünk nekik. Amint látótávolságon kívül kerültek, Claudia vállat vont.

– Számít ez? Én már nem áltatom magam. Dustin nem akarja, hogy felforgassam az életét – felelte keserű kacajjal.

Elszomorodtam. Nem akartam, hogy a barátnőm rosszul érezze magát.

– Nézzünk szembe a tényekkel, Charley! Nem érdeklek a férfiakat.

Döbbenet torpantam meg a kapunk előtt.

– Ez nem igaz!

Claudia elhúzódott tőlem.

– Rád sem merek nézni. Te bezzeg nem hagynád, hogy így bánjanak veled.

– Ööö, hahó! – Meglengettem a kezem az arca előtt. – Talán elfelejtetted, hogy hónapokig dagonyáztam az önsajnálatban egy fess fiatalember, bizonyos Mr. Caplin miatt?

Claudia felhorkant, de továbbra sem nézett a szemembe.

– Claud, mindenkivel előfordul, hogy rossz passzban van. Most te kerültél sorra. Ennyi. Ne hagyj, hogy a bunkó szüleid elrontsák az életedet! Nem érnek annyit.

– És Beck?

Kedveltem Becket, nagyon is. Tudtam, hogy vonzódik Claudiához, de ott és akkor hiába is akartam volna meggyőzni a barátnőmet, pedig már annyiszor próbáltam.

– Szerintem az lesz a nyerő, amit a múlt héten mondtál.

– Hogy egy időre lekoptatom srácot? – Claudia megrántotta a vállát. – Annyira magába fordult, hogy a végén megkönyörültem rajta.

– Akkor most ne tedd!

A barátnőm úgy nézett rám, mintha megbuggyantam volna.

– Jé, tényleg! Mi az nekem?

– Jó, igazad van. Akkor foglald el magad.

– Foglaljam el magam?

– Aha. – Hirtelen eszembe jutott, én mivel tereltem el a gondolataimat, miközben Jake Melissával kavart. – Lowe biztosan segít.

– Ööö, bírom a srácot, de nem fogok lefeküdni vele.

– Szó sincs szexről. – Elővettem a legkomolyabb arckifejezésemet.

– Akár hiszed, akár nem, Lowe eszméletlenül okos, lelkes és türelmes. Minden ember ilyen barátról álmodik.

– Jézusom, Jake tudja, hogy belezúgtál a haverjába?

– Nem zúgtam bele. De sokat köszönhetek neki. Beszéljess vele!

Komolyan mondom. Ja, és Jake-nek egy szót se erről!

Claudia hamiskás mosolya láttán felengedett bennem a feszültség. Kezdett visszatálcálni az igazi önmagához.

– Mr. Caplin féltékeny típus?

– Igen. Legalább annyira, mint én – dűnnyögtem.

– És *te* nem leszel féltékeny, ha megkörnýékezem Lowe-ot?

Ezt át kellett gondolnom, úgyhogy a lakásajtóhoz érve előreengedtem Claudiát. Nem is olyan régen még bele voltam zúgva Lowe-ba, de annak már vége. Az érzések, amiket Jake váltott ki belőlem...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a lelkelem legmélyéről fakadtak. Még soha, senki iránt nem éreztem ilyet.

Ő a hiányzó mozaikdarab.

– Nem – jelentettem ki végül. – Állati szexi, de Jacob közelébe se érhet.

– Ááá, *Jacob!* – ugratott Claudia.

– Nehogy így szólítsd!

– Te kezdted.

– Akkor se! Kitekeri a nyakam.

Claudia nevetve állt meg a szobája előtt. Majd a nevetés mosolylyá szelídült.

– Kösz, hogy felvidítottál.

– Családtag vagy. Fáj, ha szomorúnak látlak.

A barátnőmnek könnybe lábadt a szeme.

– Ó, a francba! – Megrázta a fejét, miközben elfordította a kulcsot a zárban. – Lefolyik a szemfestékelem!

Azzal rám csapta az ajtót, belőlem pedig kitért a nevetés.

– Neked is jó éjt!

Lassan a saját szobámhoz vánszorogtam, és kinyitottam az ajtót.

Miután átléptem a küszöböt, a gyomrom ismét vad liftezésbe kezdett. Idegesen kaptam elő a laptopomat, hogy rácsatlakoztassam az otthoni hálózatra. Megnyitottam a Skype-ot, és az íróasztalom előtti keskeny ágyon ülve vártam a hívást.

Nyolc éve kaptam a *Supergirl* becenevet. Amikor Lanton lakói meghallották a Charlotte Redford nevet, automatikusan ez ugrott be nekik. Ennek ellenére úgy éreztem, nem is vagyok olyan bátor, mint mondják. Legalábbis a kryptoniakkal – a szüleimmal – szemben.

Nem szívesen törtem le Jim és Delia Redford ábrándjait. A szüleink szerettek és mindenben támogattak minket, ezért Andie-vel, a